

къртенъ най подиръ езъчникътъ помисли че трѣбаше да е що годъ свещенна онѣзи ревностъ до тогасъ необыкновенна, която нито отъ препятствія са спираше нито отъ богатѣтъ са плашеше, която и подъ мжкѣтъ и подъ сѣкирата на мечителя възвикваше преніята предъ вѣчното сѣдовяще на Вышнія пренія, които толкози са различавахъ отъ тихѣтъ разискванія на теоретическата философія. Съ този начинъ сѣщата ревностъ която направи фанатици и безчеловѣчны много Христіани въ среднѣтъ вѣкове, преобрази Христіанѣтъ отъ първѣтъ вѣкове въ неустрашими герои.

Олинеъ не малко са отличаваше отъ другѣтъ по пламенния си характеръ и по душевната си ревностъ и смѣлость. Щомъ Апкидъ са причисли въ паството на църквата чрезъ таинството на кръщеніето, духовныйтъ му отецъ побърза да му възвѣсти че новото му положеніе на никой начпль не са съгласяваше съ обязанноститѣ и облеклото на езъческѣтъ свещеняци; явно бѣше вече че той не можаше да са нарича служителъ на истиннаго Бога, докато и външно принасяше почитаніе на жертвеницитѣ на идолопоклонството и на дівола.

И само туй не стигаше; Олинеъ видѣ въ стремителната си и пламенна фантазія че Апкидъ е способенъ да открие на измамены народъ шарлатанскѣтъ таинства на прорицаніята на Изида. Той вѣрваше че небето го е проводило като орждіе на помислытъ си за да просвѣти заблуденя народъ и да приготви оглашеніето на цѣлыя градъ. Той не искаше да са мас въ първия въсторгъ на Апкида и побърза да възбуди въ него ревностъ и доблестъ. Подиръ свещенния обредъ на кръщеніето и двамата отидохъ въ лѣса, който описахмы въ началото, и дѣто са издигаше единъ малкъ храмъ посветенъ на Цибела.

— Тосъ часъ подиръ първото всенародно прорицаніе (туй бѣше най пламенното поржчванье на Олинеа къмъ Апкида) излѣзъ на рѣшетката на жертвеника и велегласно открий на Помпейскія народъ, чрезъ каквы шарлатанства са измамва, и го подка ни за да влѣзе да види съ собственнѣтъ си очи грубото но лукаво изобрѣтеніе на шарлатанството, което ми ты описа. И не са бой никакъ; Богъ, който е спасель Данила ще защити и тебе; ный Христіанското паство ще са намѣримъ помежду народа, ще блѣскамы напредъ онѣзи които са сумнивать, и въ първото увлеченіе на народа отъ негодуваніето и срама, азъ самъ ще забѣжъ на жертвеника на нечестивото божество амблематическата палма на Евангеліето, и духътъ на Вышнія ще слѣзе да вдѣхновн думытъ ми.